

Inczédy Tamás

MÉLY LÉLEGZET

WORLD PRESS PHOTO

2018-10-06 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Amikor ötéves húgom megkérdi, én is félek-e, gondolkodás nélkül hazudom, hogy nem. Aztán hogy igazság is legyen válaszomban, azzal egészítem ki, hogy tudok úszni. Apa is tud, kérdezi a húgom, de úgy teszek, mintha nem hallanám, és ő nem kérdezi újra, nem kell azt válaszolnom, hogy a családukban rajtam kívül senki sem tud, ahogy azt sem, hogy valószínűleg az egész ladikban hasonló ez az arány.

Közel vagyunk a parthoz, kiált fel valaki megint, de most már azonnal lepisszegik, szitkozódnak is miatta. Imádkozzunk inkább, szól egy öregasszony. Csakugyan fohászkodunk mindannyian, mégis egyre nagyobb hullámok érkeznek.

Egy ideig nem történik semmi, aztán hirtelen túl sok minden. A ladik megbillen, annál is meredekebben, mint eddig bármikor, épp csak arra tudok ügyelni, hogy erősen megmarkoljam a húgom karját, a következő pillanatban már a vízben vagyunk.

Fogom a húgom és taposom a vizet. Minden rendben lesz, te csak kapaszkodj belém, mondom neki, aztán hátamra segítem, és ujjait összekulcsolom a mellkasomon.

egymásba kapaszkodva

Arrafelé tempózok, amerre szüleinket sejtem, de csak pánikban égő idegen arcokat és vizet cséplő végtagokat látok mindenütt. A legtöbb úszni nem tudó szinte azonnal elsüllyed.

Meglátom anyát és apát egy távoli hullámhegyen, és végignézem ahogyan egymásba kapaszkodva merülnek el. Húgom karjának szorításából tudom, ő is látta, sikít, sikítása beleveszik a zajba, eltalál minket is a hullám, szörnyű ereje van, úgy dobál, mintha egy óriási mosógépbe kerültünk volna, azt sem tudom, merre van fent és lent, csak szorítom a két apró kezét a mellkasomon. Végre kibukkanunk.

Minden rendben lesz, mondom neki újra, vagy inkább magamnak, de akkor körmök mélyednek a húsomba, nem a húgom körmei. Néhány pillanat, és már fürtökben lógnak rajtam az emberek, egyre többen csimpaszkodnak belém, és azokba is újabbak.

Teljes erőmből tempózok, de nem bírom a súlyt, húznak lefelé, épp csak annyit tudok a húgomnak kiáltani, hogy vegyél mély levegőt, remélem értette, a következő másodpercben víz alá kerülünk.

Csak sokkal később tudok szabadulni a kezek szorításából. Úszni kezdek a mélységből felfelé, miközben vonzoló magammal a húgom, szájába fújom maradék levegőmet, de ahelyett, hogy a tüdejébe áramlana, bugyborékolva tör elő az orrán keresztül. Nem

merek ránézni, csak vontatom őt arra, amerre a buborékok szaladnak. A felszín még messze van, a fölöttünk lévő víztömegben halványan pislákol keresztül a nap fénye, és én nem bírom tovább, muszáj levegőt vennem, tüdőmbe víz áramlik, belül ég minden, aztán fogalmam sincs hogyan, de egyszeriben kibukkanok. Az első levegővétellel felsírok, ugatva-köhögve harapom a levegőt.

Emberek, segítsetek a húgomon, suttogom azoknak, akik néhány méterre a süllyedő ladikba kapaszkodnak és maguk is segítségre szorulnak, és akkor elejtem őt, látom ahogyan merül, víz alá bukok, nyúlok utána, de nem érem el, tempózok lefelé, vissza a mélységbe, a víz egyre sötétebb, és nekem most sokkal gyorsabban fogy a levegőm.

És akkor rájövök, hogy itt lent semmi baj nem érhet minket. A tüdőmben égő seb már nem fáj, csak kicsit kellemetlen. Sietek a húgom után, és észreveszem, hogy lélegzem.

kép | Hír 1. díj, egyedi, Jelölt, Az év sajtófotója

Patrick Brown, Ausztrália, Panos Pictures, az UNICEF számára

2017. szeptember 18. Mianmarból menekülő rohingya halottak. Csónakjuk körülbelül nyolc kilométerre járt a bangladesi partoktól Inani Beachnél, Cox's Bazar közelében, amikor felborult. A csónakban mintegy 100 ember ült, 17-en maradtak életben.